

θαλασσῶν μακρυνὴν πορείαν. Ὁ σύζυγος εἶπεν: Ὑγείαινε, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ πτωχὴ χελιδὼν ἔμεινε μόνη, ἐγκαταληφθεῖσα ὑπὸ πάντων. Μελαγχολικὴ καὶ ἀδύνατος ἐδοκίμαζεν ἀκόμη νὰ ἐξέρχεται. Ὑπὸ τὸν νεφελῶδη τοῦ φθινοπώρου οὐρανόν, ἐστρέφετο περίεξ τῆς ἐκκλησίας, καθήρχετο μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, καὶ ὁ νεκροθάπτης βλέπων αὐτὴν ἔλεγεν:

— Ἡ γλυκεῖα μικρὰ δὲν θὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρόν.

Ἦτο ἀληθές. Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον ἐν αἰθρία τινὶ ἡμέρᾳ, πάντα τὰ φυτὰ ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ πάχνης. Ἡ πτωχοῦλα, ἔτι μᾶλλον ἐξασθενήσασα ὑπὸ τοῦ ψύχους, τῆς πείνης, ἡσθάνθη προσεγγίζον τὸ τέρμα τοῦ ἑαυτῆς βίου. Συνήγαγε τότε τὰς τελευταίας αὐτῆς δυνάμεις, ὅπως ὑπάγῃ μέχρι τῆς βάρου τῆς λευκανθέμου, ἧς ἐφύλαττε τὴν ἀνάμνησιν. Ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς κλάδους τῶν ἐλατῶν, λευκῶν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐλησμόνησε τοὺς πόνοους, οὓς ὑπέστη, τὸν ἐγωϊσμόν τοῦ συζύγου τῆς, ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ὅπως μόνον ἐνθυμηθῇ τὰς ὥραιάς τῆς ἀνοιξέως ἡμέρας, ὅτε ὁ κορυδαλὸς τῆ ἔψαλλε τὸν ἔρωτά του.

Ἐν τῇ γλυκεῖᾳ ταύτῃ σκέψαι, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της καὶ μετὰ τοῦ τελευταίου αὐτῆς στεναγμοῦ ἐξέβαλε καὶ τὴν τελευταίαν πνοήν της.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὕστερον, ἐκεῖνος, ὃν τόσον ἠγάπησεν ἤρχετο πρὸς αὐτήν. Πιστεύων ὅτι ἔφυγε μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τὴν συναντήσῃ, ἀφοῦ ἐδοκίμασε νὰ τὴν εὔρῃ εἰς τὰς μεμακρυσμένας χώρας, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου, ὑπὸ τὰ περιστύλια τῶν ἀρχαίων παλατιῶν, ἐπανήρχετο νὰ τὴν ἀναζητήσῃ ὑπὸ τὸν οὐρανόν τοῦ βορρᾶ, εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πατρίδα.

* *

Ὅτε ὁ χειμῶν ἐτελείωσεν, ὅτε ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἡ χιών διελύθη, ἐπὶ τοῦ πρασινισθέντος ἐδάφους, εἰς τὸ μέρος τῆς ἀνθίζουσης λευκανθέμης, ὁ υἱὸς τοῦ ἀγρονόμου εἶδε τὰ δύο τρυφερὰ πτηνὰ πλωμένα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου. Τὰ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα καὶ μετὰ συγκινημένης καρδίας τὰ ἔβλεπεν.

Ἐνεθυμείτο τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἠσπαζέτο τὴν μνηστὴν του, ἐνῶ ἐν τῶν δύο ἐκείνων πτηνῶν ἔψαλλε τοῦ ἔρωτός του τὸν ὕμνον.

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται παρακαλοῦνται ν' ἀναγνώσωσι τὰ ἐπόμενα, ἀξία περιεργείας, χωρὶς νὰ ζενισθῶσι διὰ τὴν ἐπιγραφὴν αὐτῶν. Ὑπνωτισμὸς εἶναι λέξις σχεδὸν ταυτόσημος τῷ μαγνητισμῷ, ἥτοι εἶδος νοσηροῦ ὕπνου, προκαλουμένου ὑπὸ ἰδίας ἐπὶ τῶν νεύρων ἐντυπώσεως. Καὶ ταῦτα ἀκοῦσιν ὡς πρὸς τὴν λέξιν.

Ὁ γνωστὸς ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἄλλοι ἄλλοι Ἀδόλφος Βελῶ ἀφηγεῖται ἐν τῇ Πρωτῇ τῶν Παρισίων τὸ ἐπόμενον παραδοξώτα-

τον γεγονὸς, τὸ ὁποῖον θεωροῦμεν ἀξίον νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἄνακριτῆς τις, ὁ κύριος Ῥαγῶν, μετέβη πρῶτα εἰς τὴν ἐν Σαλπεντριέρῃ αἰθουσαν κλινικῆς τοῦ κ. Λουή, ὅπου ἐπαρουσιάσθη αὐτῷ τῶν ἀσθενῶν τις, καλουμένη Ἐσθήρ, ἥτις ἀπεκοιμήθη ἐνώπιόν του. Ὁ ἀνακριτῆς πλησιάζει, τίθεται εἰς σχέσιν μετὰ τῆς ὑπνωτούσης καὶ μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, ὅπως ἐπιβάλλῃ αὐτῇ τὴν θέλησίν του, διατάσσει αὐτὴν ὡς ἐξῆς:

— Μετάβητε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρτέν, εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν ὑπ' ἀριθμὸν δεῖνα, εἰσδύσατε εἰς τὴν δευτέραν ὀροφὴν. Μετάβητε εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ παρατηρήσατε τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν κοιτῶνα... Θέλω, μ' ἔννοεῖτε, θέλω οὐδὲν νὰ σᾶς διαφύγῃ... Ὁ κοιτῶν κατοικεῖται ὑπὸ δύο συζύγων. Τοὺς βλέπετε, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ναί, κύριε, κάλλιστα! ἀποκρίνεται ἡ Ἐσθήρ.

Ἐννοεῖται δ' ὅτι δὲν βλέπει διὰ τῶν ἑαυτῆς ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς φαντασίας, διὰ τοῦ πνεύματος ἢ μᾶλλον διὰ τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸ ἑαυτῆς πνεῦμα.

— Ὁ ἀνὴρ—ἐξακολουθεῖ ὁ κύριος Ῥαγῶν, ὅστις ἔπλασε μίαν σκηνὴν δράματος—ρίπτει κρυφίως δηλητήριο ἐντὸς ποτηρίου, τὸ ὁποῖον προσφέρει πρὸς τὴν γυναῖκά του. Αὐτὴ ἀρνεῖται νὰ πῆ... Ἐκεῖνος θέλει ν' ἀναγκάσῃ αὐτήν... Ἡ σύζυγος φεύγει... Ὁ σύζυγος καταδιώκει αὐτὴν καὶ τὴν φθάνει... Ἐκεῖνη ἀντιπαλαίει καὶ κρᾶζει εἰς βοήθειαν. Τὴν ἀκούετε φωνάζουσαν;

— Ὡ! ναί, κύριε, τὴν ἀκούω... Σπεύδω νὰ βοηθήσω αὐτήν.

— Ὅχι, σταθῆτε. Εἶναι πολὺ ἀργά, διότι ὁ σύζυγος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἔπληξεν αὐτὴν δι' ἐγχειριδίου... Πίπτει... ἀπέθανε... Ἴδετέ τὴν ἐκτάδην κειμένην καὶ αἰμόφυρτον.

— Ναί, κύριε, ναί. Δυστυχῆς γυνή! δυστυχῆς γυνή!

— Λοιπόν, πρέπει νὰ ἐκδικήσωμεν αὐτήν. Ὑπῆρξατε μάρτυς τοῦ κακούργηματος, ἐπομένως θέλετε καταθέσει πᾶν ὅ,τι ἀντελήφθητε, ἀφοῦ ἐξυπνήσατε.

— Ἀλλά, κύριε, δὲν κοιμῶμαι! ἀνεφώνησεν ἡ Ἐσθήρ.

Οἱ ὑπνωτιζόμενοι, διατελοῦντες ἐν τῇ καταστάσει τῆς ὑπνοβασίας, οὐδέποτε θέλουσιν ἀμολογήσωσιν ὅτι κοιμῶνται, ἀλλὰ νομίζουσιν ἑαυτοὺς ἐγρηγοροῦντας. Ἡ ἀμετάβλητος ἀπάντησις «δὲν κοιμῶμαι» ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε. Ὁ δὲ κύριος Ῥαγῶν, ὅστις γινώσκει τοῦτο, ἐπιμένει.

— Ναί, κοιμᾶσθε, πλὴν σᾶς διατάσσω, ὅπως, ἀφοῦ ἀφυπνισθῆτε, διηγηθῆτε τὸ ἀδίκημα ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις του εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις μετὰ τέταρτον ὥρας, θέλει ἔλθῃ ἐνταῦθα, μετὰ τέταρτον ὥρας, ἔννοεῖτε, καὶ θέλει σᾶς ἐρωτήσῃ. Θὰ καθῆσαι ἐκεῖ κάτω, ἐνώπιον ἐκείνης τῆς τραπέζης... Θὰ μεταβῆτε καὶ ὑμεῖς ἐκεῖ καὶ θὰ μαρτυρήσατε. Τὸ θέλω.

Ὁ κ. Λουή ἀφύπνισε τὴν Ἐσθήρ, ἥτις οὐδόλως ἐνθυμείται τὸ δράμα, εἰς τὴν ἐκ-

τύλιξιν τοῦ ὁποῖου παρέστη. Αἱ ἐξ αὐτοῦ τρομεραὶ συγκινήσεις οὐδὲν ἔχουσι ἀφήκων εἰς τὸν ἐγκέφαλον αὐτῆς. Οὐδὲν ἀναμνήσκειται, ἐκ τῆς οὕτως εἰπεῖν, δευτέρας ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἕτερος ἐπέβαλεν αὐτῇ. Συνδιαλέγεται ἀδιαφόρως μετὰ τῶν παρόντων, ἀλλ' ἅμα ὡς παρῆλθεν τέταρτον ὥρας, αἰφνης ἀπιοθεῖ βιαίως καὶ ἀποτόμως τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὴν καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν τράπεζαν, πλησίον τῆς ὁποίας καθῆται ὁ ἀνακριτῆς.

— Τί θέλετε; ἐρωτᾷ οὗτος.

— Κύριε, ἀποκρίνεται ἡ Ἐσθήρ μετὰ διακυοῦς φωνῆς καὶ ἡσυχου βλέμματος, κακούργημα διεπράχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου... Ἐρχομαι νὰ τὸ καταγγείλω πρὸς ὑμᾶς.

Τότε ἀφηγεῖται πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς φονικῆς σκηνῆς, ὡς παρέστησεν αὐτὸς ὁ κύριος Ῥαγῶν, ὅστις—οὗτος ἦτον ὁ ἀνακριτῆς—ἀποκρίνεται ὅτι δὲν πιστεύει.

— Προσπαθεῖτε νὰ παραπλανήσατε τὴν δικαιοσύνην—λέγει αὐτῇ—μὰς ἀπατάτε.

— Ὅχι, κύριε, ἀπαντᾷ ἐντόνως ἡ Ἐσθήρ, διαβεβαιῶ ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅρκισθητε.

Ἐδῶκε τὸν ὄρκον.

— Τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἀλλὰ θὰ συντάξω ἐγγράφως τὴν κατάθεσίν σας καθ' ὑπαγύρευσιν ὑμῶν καὶ θέλετε ὑπογράψαι.

— Ἐχει καλῶς, κύριε.

— Ὑπηγόρευσε, τῷ ὄντι, καὶ ὑπέγραψεν ἀδιστακτικῶς.

Τὸ πείραμα ὅμως δὲν ἐτελείωσεν, ἀλλ' ὁ ἰατρός ἀπεκοιμήσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ λέγει:

— Σήμερον ἐνεφανίσθητε ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἔψευδομαρτυρήσατε. Σᾶς διατάσσω ν' ἀνακαλέσητε τὴν μαρτυρίαν, ὅτε θέλετε ἐκ νέου ἐξετασθῆ.

Ἀφυπνισθεῖσα, παρέστη ἐκ δευτέρου ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἅμα δ' οὗτος ἀπύθηνεν αὐτῇ νέαν ἐρωτήσιν ὡς πρὸς τὸ ἀδίκημα, ἐκεῖνη ἀπεκρίθη:

— Δὲν ἤξεύρω τί ἔννοεῖτε οὐδὲν εἶδον ἐξ ὧσιν μοι λέγατε.

— Πῶς; Ἴδου ἡ ἐξέτασις σας.

— Εἶπον ψεύματα.

— Προσέξατε, διότι θὰ σᾶς φυλακίσω ὡς ψευδομαρτυρα.

Αὕτη κλαίει, ἀλλὰ δὲν δύναται τις ν' ἀποσπάσῃ τῶν χειλέων της εἰμὴ τὰς λέξεις «εἶπον ψεύματα». Δ*

Καθυστερήσαντος τοῦ ἐξ Εὐρώπης ἀναμενομένου χάρτου, ἠναγκάσθημεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τοιοῦτον κατωτέρας ποιότητος, μὴ εὐρόντες ἄλλον καλλίτερον ἐνταῦθα.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερον· κατὰ τὰς ἐξῆς βιβλίαι:

*Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίας, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιου Βέρν, λεπτὰ 60.

* Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑκασπιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, θρ. 1 [ἐκτὸς. Τεχ. 1.20].

* Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος τὸ Τριακοσάδραχμον ἑπαιθλον, διήγημα Γρ. Δ. Σαμπούλου, θρ. 1.

* Ἐπιστολαὶ μίᾳς Μηδενιστρίδος, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπ. 40.

* Εἰκόνας, σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπόρουλου, λ. 60.